

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanej **E. B. pre prípravu k obzvlášť závažnému zločinu úkladnej vraždy** podľa § 13 ods. 1, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom 3. marca 2011 v Bratislave prerokoval odvolanie obžalovanej E. B. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 20. októbra 2010, sp. zn. BB - 4 T 20/2010 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e** v celom rozsahu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaná E. B., narodená X., trvale bytom P., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Nitra od 30. júla 2009,

sa uznáva za vinnú, že

začiatkom júla 2009 v N. požiadala pri osobnom stretnutí M. C., narodeného X., s ktorým sa zoznámila v nemocnici a M. B., narodeného X., ktorého na stretnutie priviedol M. C., aby za finančnú odmenu zastrášili matku jej milenca R. O. E. S., narodenú X., ktorá

nesúhlasila so vzťahom svojho syna a obžalovanej E. B. a pokiaľ by E. S. nesúhlasila s podmienkami, aby ju usmrtili. Zároveň im pri tomto stretnutí odovzdala list, v ktorom boli načrtnuté podmienky, ktoré musí E. S. splniť. Tieto podmienky spočívali v tom, že ju E. S. musí odprosiť, nebrániť ich vzťahu, musí ich poslúchať a svoju štvrtinu a synovu štvrtinu ich rodinného domu, ktorý sa nachádza v N., musí prepísať na ňu. Ďalej im v liste oznámila, že E. S. môžu aj mučiť a v prípade, že E. S. nespĺní jej požiadavky, tak zomrie a pri ďalšom stretnutí im za vykonanie tejto služby odovzdala dohodnutú sumu 700 €. Pretože M. C. a M. B. nič v tomto smere nekonali, opätovne sa s nimi v priebehu mesiaca júl 2009 stretávala, opakovane ich osobne alebo prostredníctvom SMS správy navádzala na usmrtenie E. S. z vyššie uvedených dôvodov a aby mohla žiť s jej synom a za týmto účelom im pri týchto stretnutiach postupne poskytla čiastky vo výške najmenej 3 000 €. Pre neochotu M. C. a M. B. takto postupovať voči E. S., nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto trestného činu a M. C. dňa 23. júla 2009 oznámil tieto skutočnosti polícii;

teda

dopustila sa konania, ktoré spočívalo v objednaní a návode na úmyselné usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou, pričom nedošlo k pokusu, ani k dokonaniu zločinu

čím spáchala

obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák.

Za to sa obžalovaná E. B. odsudzuje :

Podľa § 144 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a/, § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere **8 (osem) rokov**.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody **zaraduje** do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s **minimálnym stupňom stráženia**.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanej ukladá ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len špecializovaný trestný súd) rozsudkom z 20. októbra 2010, sp. zn. BB - 4T 20/2010, obžalovanú E. B. uznal za vinnú z prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

začiatkom júla 2009 v N. požiadala pri osobnom stretnutí M. C., narodeného X., s ktorým sa zoznámila v nemocnici a M. B., narodeného X., ktorého na stretnutie priviedol M. C., aby za finančnú odmenu zastrešili matku jej milenca R. O. E. S., narodenú X., ktorá nesúhlasila so vzťahom svojho syna a obžalovanej E. B. a pokiaľ by E. S. nesúhlasila s podmienkami, aby ju usmrtili. Zároveň im pri tomto stretnutí odovzdala list, v ktorom boli načrtnuté podmienky, ktoré musí E. S. splniť. Tieto podmienky spočívali v tom, že ju E. S. musí odprosiť, nebrániť ich vzťah, musí ich poslúchať a svoju štvrtinu a synovu štvrtinu ich rodinného domu, ktorý sa nachádza v N., musí prepísať na ňu. Ďalej im v liste oznámila, že E. S. môžu aj mučiť a v prípade, že E. S. nespĺní jej požiadavky, tak zomrie a pri ďalšom stretnutí im za vykonanie tejto služby odovzdala dohodnutú sumu 700 €. Pretože M. C. a M. B. nič v tomto smere nekonali, opätovne sa s nimi v priebehu mesiaca júl 2009 stretávala, opakovane ich osobne alebo prostredníctvom SMS správy navádzala na usmrtenie E. S. z vyššie uvedených dôvodov a aby mohla žiť s jej synom a za týmto účelom im pri týchto stretnutiach postupne poskytla čiastky vo výške najmenej 3 000 €. Pre neochotu M. C. a M. B. takto postupovať voči E. S., nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto trestného činu a M. C. dňa 23. júla 2009 oznámil tieto skutočnosti polícii.

Špecializovaný trestný súd obžalovanú E. B. za to odsúdil podľa § 144 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a/, § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov, pričom obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a zároveň jej podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie obžalovaná E. B.

Odvolanie obžalovanej E. B., ktoré odôvodnila v obsiahlom písomnom podaní prostredníctvom svojho obhajcu, smerovalo čo do výroku o vine a o treste.

V prvej časti odôvodnenia podaného odvolania obžalovaná E. B. namietala skutkové zistenia špecializovaného trestného súdu. Vo vzťahu k týmto skutkovým zisteniam, ku ktorým podľa jej názoru špecializovaný trestný súd dospel hlavne na podklade výpovede svedkov M. C. a M. B., zabezpečeného listinného dôkazu ako aj SMS správ získaných použitím informačno-technických prostriedkov obžalovaná E. B. uplatnila tieto námietky :

- má za to, že hodnotiace závery špecializovaného trestného súdu v otázke viny nie sú v posudzovanej veci jednoznačné, keďže dôkazná situácia z hľadiska dôkaznej sily a vierohodnosti zabezpečených a vykonaných dôkazov je reálne taká, že prinajmenšom pripúšťa jej obhajobnú argumentáciu v takom rozsahu, ako ju produkovala v doterajšom konaní;
- podľa jej názoru nie je možné totiž vyvrátiť jej tvrdenia, že svedkami M. C. a M. B. bola v júli 2009 zbitá a nadrogovaná a v takomto stave nátlakom donútená k napísaniu listu s podmienkami zastrašenia, resp. usmrtenia E. S. a následne týmito osobami pre obsah tohto listu vydieraná s cieľom takýmto spôsobom získať jej finančné prostriedky;
- rovnako pre jej konanie na tom skutkovom základe ako bol ustálený v napadnutom rozsudku chýba akýkoľvek vysvetliteľný a predovšetkým dokázateľný motív, resp. pohnútka konať protiprávnym spôsobom proti E. S.;
- v tejto súvislosti nemožno jej vzťah k svedkovi R. O. vzhľadom na jeho intenzitu a obsah hodnotiť ako milenecký, a preto nie je možné ani dôvodiť, že svojim konaním jednoducho plánovala odstrániť prekážku tohto vzťahu, a to jeho matku E. S.;

- poukázala na zásadné rozpory vo výpovediach korunných svedkov M. C. a M. B. počas celého doterajšieho trestného konania, navyše títo svedkovia v rámci konfrontácie s jej osobou na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom nevedeli obhájiť svoje tvrdenia, pričom svedok M. B. v rámci tohto procesného úkonu ani nebol schopný pozrieť sa jej do očí a konfrontovať sa s ňou;
- v tomto smere mal súd prihliadnúť k tomu, že svedok M. C. trestné oznámenie nepodal 23. júla 2009 spontánne, ale až pod ťarchou toho, že bol predvedený policajtni v Nitre pre podozrenie z majetkovej trestnej činnosti, pričom túto situáciu zneužil proti jej osobe;
- nakoniec sa domnieva, že obsah inkriminovaného listu a v tej nadväznosti obsah jej SMS správ v rámci komunikácie so svedkom M. C. nezodpovedá jednak štandardnému myšlienkovému pochodu všeobecne a najmä jej idiolektu a jednak je v zrejmom rozpore s jej vierovyznaním a charakterom práce, ktorú predtým v nemocnici vykonávala.

V druhej časti odôvodnenia podaného odvolania obžalovaná E. B. namietala právne závery špecializovaného trestného súdu, vo vzťahu ku ktorým uplatnila tieto námietky :

- v posudzovanej veci podľa jej názoru ide o jedinečný a neopakovateľný prípad, keď bola uznaná za vinnú z objednávky a návodu na úmyselné usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou získať majetkový prospech, pričom **domnelí vykonávatelia tohto obzvlášť závažného zločinu nevedia, koho majú najprv postrašiť a akým spôsobom a už vôbec nevedia, koho, kde a akým spôsobom majú úmyselne usmrtiť**;
- **rovnako z dokazovania vyplýva, že domnelí vykonávatelia v tomto smere od počiatku nemali úmysel a vôľu takýmto spôsobom konať**;
- z hľadiska posúdenia trestnosti jej konania podľa zabezpečených a vykonaných dôkazov možno jednoznačne dospieť k záveru, že v tomto prípade išlo o **tzv. nespôsobilú prípravu**.

Z týchto dôvodov sa obžalovaná E. B. podaným odvolaním domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, aby ju v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovanej E. B. je sčasti dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom **nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výroku napadnutého rozsudku, že ho spáchala obžalovaná E. B. a že z jej konania bolo reálne možné očakávať tam uvedený následok, pokiaľ ide o úmyselné usmrtenie E. S. s vopred uváženou pohnútkou formou objednávky a návodu, pričom k pokusu ani k dokonaniu tohto činu nedošlo.**

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovanej E. B. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky obžalovanej E. B. vo vzťahu ku skutkovým zisteniam považoval preto za neopodstatnené.

Treba dodať, že v tejto súvislosti obžalovanou E. B. prednesené obhajobné tvrdenia tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred špecializovaným trestným súdom boli jednoznačne vyvrátené vo všetkých smeroch, ktoré obžalovaná E. B. považovala za sporné. Išlo najmä o tieto tvrdenia:

- opak je pravdou, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiace závery špecializovaného trestného súdu v otázke skutkových zistení v posudzovanej veci **sú jednoznačné**, keďže dôkazná situácia z hľadiska dôkaznej sily a vierohodnosti zabezpečených a vykonaných dôkazov je reálne taká, že absolútne vylučuje obhajobnú argumentáciu obžalovanej E. B., navyše keď táto v celom doterajšom priebehu trestného konania **nepredložila ani jeden jediný reálny dôkaz svedčiaci o hodnovernosti tej verzii skutkového deja, ktorú predniesla v rámci svojich obhajobných tvrdení;**
- práve naopak, **obžalovaná E. B. v priebehu celého doterajšieho dokazovania neustále menila svoje tvrdenia a tieto prispôbovala dôkaznej situácii**, ako napr. v otázke spôsobu, akým bola donútená k napísaniu listu, pre ktorý bola vydieraná a koľkými osobami (najskôr tvrdila, že ju nadrogovali a potom asi napísala ten list, po odbornom vyjadrení k tejto otázke už zmenila výpoveď v tom smere, že najskôr napísala ten list a potom ju nadrogovali, najskôr tvrdila, že v aute boli len M.. C. a M. B., neskôr vypovedala už o troch osobách, okrem vyššie uvedených mal byť v aute aj „jeden cigáň, ktorý šoféroval“), v otázke SMS správ, ktorých zasielanie najskôr priznala, pričom neskôr tvrdila, že tieto správy „poslal chlapec, ktorého za ňou 30. júla 2009 poslali M.. C. a M. B., ktorý jej za tým účelom zobral na polhodinu mobilný telefón“, pričom na hlavnom pojednávaní pri odstraňovaní rozporov prokurátorom sama uviedla, že **pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie nehovorila pravdu;**
- v tejto súvislosti treba dať do pozornosti aj spôsob, akým sa obžalovaná E. B. snažila prezentovať v rámci vyšetrenia svojho duševného stavu, ktorý bol

takpovediac totožný s jej obhajobnou taktikou založenou na prispôsobovaní jej tvrdení zabezpečeným a vykonaným dôkazom a ktorý znalkyne z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria, vyhodnotili ako **vyslovene účelovo simulujúci duševnú poruchu;**

- na druhej strane výpovede svedkov M. C. a M. B. boli v priebehu celého doterajšieho trestného konania **stále totožné** a navzájom sa odchyľovali len v otázke vyplatenej odmeny zo strany obžalovanej E. B., keďže svedok M. C. tvrdil, že išlo o sumu 4 200 € a táto bola vyplatená na päťkrát a svedok M. B. zas, že odmena predstavovala suma 3 700 € a táto bola vyplatená na štyrikrát, pričom tieto svoje tvrdenia zopakovali aj v rámci konfrontácie s obžalovanou E. B. na hlavnom pojednávaní, i keď je pravdou, že svedok M. B. počas nej nedokázal vždy zachovať podmienky stanovené v Trestnom poriadku pre tento procesný úkon;
- napokon s vyššie uvedenými svedeckými výpoveďami ako priamymi dôkazmi v plnom rozsahu **korešpondujú aj ďalšie výpovede svedkov**, a to Ľ. B., R. O. a E. S., na ktoré následne nadväzujú **znalecký posudok z odboru elektrotechniky a odborné vyjadrenie z písmaznalctva a jazykovej expertízy** (napriek tomu, že obžalovaná E. B. v prípravnom konaní sa odmietla podrobiť skúške z písma) ako aj **listinné dôkazy** v podobe listu (tzv. písomnej objednávky a návodu) vydaného polícii svedkom M. C. 23. júla 2009, ktorý im mala odovzdať obžalovaná E. B. a v neposlednom rade aj obsahom SMS správ a počtom telefonátov zo vzájomnej komunikácie obžalovanej E. B. so svedkom M. C.;
- čo sa týka trestného oznámenia podaného svedkom M. C. 23. júla 2009 je potrebné uviesť, že **operatívnymi prostriedkami bolo zistené, že M. C. v tom čase míňal väčšie sumy** a keďže patril medzi tzv. záujmové osoby, tak bol predvedený políciou za účelom podania vysvetlenia, akým spôsobom túto finančnú hotovosť nadobudol, pričom z jeho vysvetlenia bolo zistené, že išlo vlastne o peniaze nadobudnuté vo forme odmeny od obžalovanej E. B. za vykonanie činu uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku;
- v tejto súvislosti **bez dôkazného významu nie je ani tzv. kriminálna minulosť svedkov M. C. a M. B.**, z ktorej vyplýva, že ide o osoby v minulosti síce súdne trestané, ale v prevažnej miere len pre menej závažnú trestnú činnosť majetkového

charakteru (napr. zneužitie bankomatovej karty inej osoby, odcudzenie tovaru atď.), teda ide o osoby, ktoré objektívne nie sú spôsobilé naplánovať a zrealizovať získanie finančnej hotovosti protiprávnym konaním takým sofistikovaným spôsobom, ako to prezentovala v rámci svojej obhajobnej argumentácie obžalovaná E. B., navyše ešte tak, aby to z jej bezprostredného okolia nikto ani nezaregistroval, pričom pre takýto záver svedčia aj výsledky psychiatrického vyšetrenia svedka M. B.;

- práve naopak závery znalcov psychiatrov a psychologičky vo vzťahu k osobnostnej štruktúre obžalovanej E. B. a motivačnému pozadiu jej konania sú celkom jednoznačné - z týchto vyplýva, že v prípade obžalovanej ide **o abnormne štruktúrovanú osobnosť s dominujúcimi hystriónskymi rysmi, s tendenciou seba vyjadrovania a seba zdôrazňovania za každú cenu a s inklináciou manipulovať druhých;**
- obžalovaná E. B. udržiavala intímny vzťah s extramatrimoniálnym partnerom, ktorá nakoniec **napriek jeho odmietaniu neprijala túto skutočnosť a prenasledovala ho s túžbou obnoviť vzťah,** pričom za hlavného vinníka tohto vzťahového debaklu považovala **matku vyvoleného objektu;**
- **satisfakciou za prežívanú domnelú ujmu, ktorú jej obeť spôsobila, malo byť zastráňovanie, týranie až jej smrť,** a to podľa podmienok, ktoré obžalovaná E. B. stanovila a ktorých realizáciou za finančnú odmenu poverila ňou najatých svedkov M. C. a M. B.;
- vyššie uvedená **kategória stalkingu je demonštráciou moci a sily stalkera a patrí medzi nebezpečné formy prenasledovania,** pretože okrem vyhrážok môže viesť i k obzvlášť závažným formám násillia, **vrátane fyzickej likvidácie;**
- tento záver napokon podporuje aj analýza údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke na jednej strane medzi **obžalovanou E. B. a svedkom M. C.,** z ktorej vyplýva, že v čase **od 2. do 23. júla 2009** viedli medzi sebou viac telefonických **hovorov, pričom jeden z nich trval viac ako 70 minút** a navyše **v tom čase si navzájom vymenili 229 SMS správ** a na druhej strane medzi **obžalovanou E. B. a svedkom R. O.,** z ktorej zas bolo zistené, že v čase **od 20. júna do 29. júla 2009**

si vzájomne vymenili 332 SMS správ, pričom dňa 25. júna 2009 to bolo až 20 SMS správ.

Pokiaľ ide o právne posúdenie tejto trestnej veci rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie obžalovanej E. B. po stránke subjektívnej i objektívnej naplnilo znaky **prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1, § 144 ods. 1 Tr. zák., keďže obžalovaná E. B. sa dopustila konania, ktoré spočívalo v objednaní a návode na úmyselné usmrtenie E. S. s vopred uváženou pohnútkou, pričom zo strany M. C. a M. B. nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto obzvlášť závažného zločinu.**

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovanej E. B., ktoré sa týkali právneho posúdenia jej konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Len myšlienku trestným právom nie je možné postihnúť. Beztrestnosť len myšlienky spáchať trestný čin, zodpovedá zásade **cogitationis poenam nemo patitur (za samotný úmysel spáchať trestný čin sa netrestá)**. Pojatie myšlienky spáchať trestný čin predstavuje obligatórne štádium, ale bez ďalšieho konania smerujúceho k dokonaniu trestného činu je veľmi vzdialené potencionálnemu trestnoprávnemu následku. Zo samotnej myšlienky spáchať trestný čin ešte spoločnosti nebezpečenstvo nehrozí a navyše v tomto okamihu nie je vôbec isté, či sa táto myšlienka bude realizovať.

Ani prejav myšlienky, či úmyslu trestný čin spáchať, nie je v platnej úprave priamo a všeobecne postihovaný. Ide o fakultatívne štádium, kedy sa napr. páchatel chvastá pred inými tým, čo má v úmysle. Takýto prejav úmyslu spáchať trestný čin je ale treba odlišiť od trestných činov verbálnych, pri ktorých už samotné vyjadrenie hrozby naplňuje skutkovú podstatu trestného činu.

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel k záveru, že **zákonné znaky prípravy k obzvlášť závažnému zločinu úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák. boli evidentne naplnené.**

Podkladom pre tento záver je konanie obžalovanej E. B. vo vzťahu ku svedkom M. C. a M. B. Toto konanie malo charakter prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy preto, že obžalovaná E. B. naviedla a zároveň objednala svedkov M. C. a M. B. k usmrteniu poškodenej E. S., a to nie predbežne neurčito, s nespresnenou realizáciou v niekedy v budúcnosti, ale veľmi konkrétne, vrátane zjednania doby, miesta, spôsobu spáchania činu a odovzdania potrebných informácií ako aj odmeny za vykonanie tohto činu. Jej konanie, ktoré sledovalo zámer dosiahnuť usmrtenie poškodenej, spočívalo v tom, že **poskytla na jej pomery vysokú peňažnú čiastku, ktorej použitím mal byť sledovaný cieľ dosiahnutý** (a to opakovane, od čoho ju neodradilo ani postupné zvyšovanie výšky odmeny zo strany svedkov M. C. a M. B. a ani to, že svoje úspory nakoniec takýmto spôsobom minula, keďže si ďalšie peniaze na splnenie svojho zámeru pod vymyslenou legendou neváhala požičať a aj požičala od svojho manžela) a **potrebné informácie o osobe poškodenej** (jej presná adresa bydliska).

Za tejto situácie bola potrebná miera angažovanosti obžalovanej E. B. na celej akcii v podstate vyčerpaná, keďže z hľadiska obžalovanej E. B. už nebolo nutné, aby v záujme jej úspešného vykonania, čokoľvek ďalšie urobila.

V danom prípade nešlo o nespôsobilú prípravu, pretože toto konanie obžalovanej E. B. naopak bolo spôsobilé vytvoriť im podmienky pre spáchanie uvedeného trestného činu. Okolnosť, že svedkovia M. C. a M. B. tento čin nespáchali, nijako necharakterizuje spôsobilosť prípravy, ktorej sa dopustila obvinená vo forme návodu a objednania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy. Uvedená okolnosť iba dokrešľuje to, že trestný čin nebol dokonaný a nedospel ani do štádia pokusu, čo je formálnym znakom prípravy.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takto prejavovaný úmysel obžalovanej E. B. bol už trestným, keďže trestná činnosť bola reálne uskutočniteľná.

Konanie páchatel'a, ktorý zjednal inú osobu k tomu, aby za odmenu usmrtila iného, pričom nedošlo k pokusu ani k dokonaniu tohto trestného činu, je prípravou na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák., pokiaľ páchatel' dohodol s touto osobou dobu, miesto a spôsob spáchania činu, opatril prostriedky a nástroje k jeho spáchaniu a odovzdal potrebné informácie tak,

že spáchanie tohto trestného činu mohlo byť vo všeobecnej rovine realizované a páchatel' jeho realizáciu taktiež v plnej miere predpokladal.

Pre záver, že obžalovaná E. B. realizáciu tohto trestného činu v plnej miere predpokladala, svedčí rozsah a hlavne obsah telekomunikačnej činnosti medzi obžalovanou E. B. a svedkom M. C..

Rovnako dokonanie tohto trestného činu pritom bolo objektívne možné, bolo však závislé nie na vôli obžalovanej E. B., ale svedkov M. C. a M. B..

Vo vzťahu k otázke, či v tomto prípade vôbec išlo o prípravu konania smerujúcu k smrteľnému následku, keďže svedkovia M. C. a M. B. od samého počiatku vôbec neuvažovali o tom, že by vražedný zámer obžalovanej E. B. realizovali, Najvyšší súd Slovenskej republiky nadviazal na svoj právny názor vyjadrený v trestnej veci obvinenej M. H. v uznesení zo 7. júna 2001, sp. zn. 5 To 19/2001, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2003 (tiež príprava na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006).

Z vyššie uvedeného rozhodnutia vyplýva právny názor, že dobrovoľnosť upustenia od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu je v zmysle § 7 ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (teraz § 13 ods. 3 Tr. zák.) daná vtedy, ak páchatel' vie, že mu nič nebráni dokončiť trestnú činnosť, ani mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo a predpokladá, hoci aj mylne, že jeho trestná činnosť je uskutočniteľná a napriek tomu sa rozhodne od dokonania činu upustiť a odstrániť nebezpečenstvo, ktoré vzniklo z podniknutej prípravy záujmu chránenému Trestným zákonom, alebo urobiť o príprave na trestný čin oznámenie v čase, keď vzniknuté nebezpečenstvo mohlo byť ešte odstránené.

O dobrovoľné upustenie od prípravy na trestný čin nepôjde, ak páchatel' upustil od ďalšieho konania pod vplyvom prekážky spočívajúcej v tom, že **zistil** jednak nečinnosť zo strany tých osôb, ktoré na spáchanie trestného činu objednal a ktorým už vyplatil zálohu za jeho spáchanie a jednak to, že tieto osoby takýto úmysel ani nemali a nemajú.

V posudzovanom prípade na rozdiel od vyššie uvedenej trestnej veci bolo navyše preukázané, že obžalovaná E. B. realizáciu usmrtenia poškodenej E. S. až do svojho zadržania v plnej miere predpokladala, pričom skutočný úmysel svedkov M. C. a M. B., ktorí zámer spáchať taký čin iba predstierali, jej nebol známy.

Za tejto dôkaznej situácie potom Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že **skutočnosť, že osoba, ktorá bola zjednaná páchatelom k tomu, aby za odmenu usmrtila iného, od samého počiatku iba predstierala zámer taký čin spáchať, nevylučuje u páchatel'a, ktorý ju zjednal, naplnenie formálnych podmienok trestnej zodpovednosti za prípravu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy.**

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom špecializovaného trestného súdu, pokiaľ konanie obžalovanej E. B. právne posúdil **po stránke objektívnej ako prípravu na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák. a po stránke subjektívnej ako úmysel priamy podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.**, keďže obžalovaná E. B. konala celkom vedome a cielene a v prípade realizácie usmrtenia poškodenej E. S. by tento následok bol v príčinnej súvislosti s jej objednávkou.

Pochybil však špecializovaný trestný súd, keď konanie obžalovanej E. B. právne posúdil aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty, ako čin spáchaný v úmysle získať majetkový prospech.

Špecializovaný trestný súd tento svoj právny názor odôvodnil na strane 20 napadnutého rozsudku len tým, že obžalovaná E. B. týmto svojim konaním chcela získať dve štvrtiny domu E. S., do ktorého sa chcela nast'ahovať.

Práve naopak Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil existenciu takých okolností, ktoré by svedčili pre úmysel obžalovanej E. B. získať týmto činom aj majetkový prospech.

Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že obžalovaná E. B. udržiavala intímny vzťah s extramatrimoniálnym partnerom, ktorá nakoniec napriek jeho odmietaniu neprijala túto skutočnosť a prenasledovala ho s túžbou obnoviť vzťah, pričom **za hlavného vinníka tohto vzťahového debaklu považovala matku vyvoleného objektu, teda poškodenú E. S..**

Satisfakciou za prežívanú domnelú ujmu, ktorú jej obeť spôsobila, malo byť zastrážovanie, týranie až jej smrť, a to podľa podmienok, ktoré obžalovaná E. B. stanovila a ktorých realizáciou za finančnú odmenu poverila ňou najatých svedkov M. C. a M. B.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k tomu dospel k záveru, že úmysel obžalovanej E. B. **primárne** smeroval k odstráneniu prekážky jej končiaceho intímneho vzťahu, teda k usmrteniu poškodenej E. S. a čisto teoreticky len sekundárne k získaniu majetkového prospechu. Navyše z hľadiska subjektívnej stránky treba zdôrazniť, že táto okolnosť (získanie majetkového prospechu) podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby rovnako musí byť pokrytá úmyslom, či už priamym alebo nepriamym, čo sa však v posudzovanom prípade jednoznačne preukázať nepodarilo.

Treba ešte dodať, že získanie vlastníckeho podielu na nehnuteľnosti po prípadnej smrti poškodenej E. S., ktorý predstavoval iba 1/4, nebol reálne ani možný, keďže ako zákonní dedičia by v prvom rade aj pri neexistencii závetu prichádzali do úvahy jej synovia, a to R. O., ktorý už predtým vlastnil 2/4 a R. S., ktorý predtým vlastnil tiež 1/4 predmetnej nehnuteľnosti. Pritom bolo preukázané, že spoluvlastníčkou inej nehnuteľnosti (rodinného domu, v ktorom žila so svojim manželom a dcérou) bola aj obžalovaná E. B..

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov na základe odvolania obžalovanej E. B. podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že na nezmenenom skutkovom základe uznal obžalovanú E. B. za vinnú z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Tr. zák.

Za to obžalovanú E. B. odsúdil podľa § 144 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a/, § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere **8 (osem) rokov**, pričom podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. ju na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s **minimálnym stupňom stráženia**.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky pri ukladaní trestu použil mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., a to nielen s poukazom na vývojové štádium trestného činu, ale **hlavne s prihliadnutím na „amatérsky“ spôsob**, akým sa obžalovaná E. B. rozhodla svoj zámer realizovať, kedy skutočná realizácia činu

a tým spôsobenie zamýšľaného následku boli predstave obžalovanej E. B. celkom vzdialené, keďže „najatí vrahovia“ vôbec ani neuvažovali o tom, že by zámer obžalovanej E. B. realizovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na všetky okolnosti prípadu obžalovanej E. B. potom s prihliadnutím na obmedzenie uvedené v ustanovení § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. uložil trest odňatia slobody úplne na dolnej hranici takto zníženej trestnej sadzby vo výmere 8 (osem) rokov, ktorý z hľadiska zásad generálnej ako aj individuálnej prevencie podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. považoval za primeraný na dosiahnutie účelu trestu.

Na výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanú E. B. vzhľadom na závažnosť trestného činu a mieru jej narušenia (čiastočne pozitívna resocializačná prognóza) zaradil podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Nakoniec Najvyšší súd Slovenskej republiky obžalovanej E. B. podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obligatórne aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok, keďže ju odsúdil za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 3. marca 2011

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová